

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

בכית הדין הרבני האזורי נתניה

לפני כבוד הדיינים:

הרב אברהם מייזלס – אב"ד, הרב משה חביב, הרב אוריאל אליהו

החובעת: [REDACTED] ע"י ב"כ עו"ד אדי שגיא)

נגד

הנתבע: [REDACTED] (ע"י ב"כ עו"ד יהונתן קניר)

הנדון: כתובה/פיצוי גירושין

פסק דין

רקע

הצדדים נישאו זל"ז כדמו"י בנובמבר 2010 ונפרדו בינואר 2014.

לצדדים שתי בנות קטינות.

להלן השתלשלות האירועים:

בשלהי אוקטובר 2013 פנתה האשה לעו"ד שגיא ע"מ שיגיש בשמה תביעות לביהמ"ש לע"מ וביום 6/11/13 כחודש וחצי לאחר לידת בתם הקטנה חתמה על תצהיר בפני עורך הדין והגישה תביעות משמורת, מזונות ואיזון משאבים.

האשה לא יידעה את הבעל אודות הגשת התביעות והחיים ביניהם המשיכו להתנהל כאילו כרגיל כולל הפקדת משכורת לחשבון המשותף תוך שהבעל אינו יודע שתלויה כנגדו תביעה בביהמ"ש.

ב 23/1/14 הומצאה התביעה לידי הבעל ע"י שליח למקום עבודתו ומאותו היום לא שב הבעל הביתה.

בראשית 2016 ניתנו החלטות סופיות בכלל התיקים ובינואר 2018 ניתן פס"ד בתיק הערעור בביהמ"ש המחוזי ומיד הגישה האשה תביעת גירושין וכתובה בביה"ד הרבני בנתניה.

הצדדים התגרשו לבקשת האשה ובהסכמת הבעל בכ"כ בסיון התשע"ח (5/6/18).

בפני ביה"ד נערכו שני דיוני הוכחות בהם נחקרו הבעל והאשה באריכות רבה.

עד כאן העובדות המוסכמות.

טענות האשה לעילות הגירושין וזכאותה לכתובה-

א. הבעל הוא שעזב את הבית.

ב. הבעל התייחס בצורה לא מכובדת לאשה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ג. הבעל הסתיר מהאשה שיש לו חובות.

ד. הבעל עזב כמה פעמים את הבית והאשה לא ידעה מתי יחזור.

טענות הבעל להעדר עילת גירושין מצידו ופטור מהכתובה-

א. הבעל עזב את הבית רק כשהתברר לו שהאשה אינה מעוניינת בו ותיכננה בקפידה את מהלך הגירושין ולאחר שפגעה קשות באימון ביניהם וכבודו ושמם של הבעל הן כביהמ"ש והן במקום עבודתו של הבעל.

ב. האשה הגישה תביעות חסרות פרופורציה המראות כי כל מבוקשה הוא פירוק התא הכלכלי וגרימת קריסה כלכלית לבעל.

ג. האשה התאכזרה אליו בניתוק הבנות ממנו וגרמה להעמקת הקרע.

ד. היו פעמיים שהבעל יצא לסופ"ש להתאוורר ולחזור הביתה.

ה. הבעל אהב את אשתו ולא העלה בדעתו להתגרש.

ו. האשה בשום שלב לא קראה לו לשוב הביתה אליה ולא עשתה מאומה לשיקום חיי הנישואין.

ז. טענות לחוסר כבוד והסתרה כלכלית-מוכחשות.

דיון והכרעה

השאלה המרכזית העומדת בפנינו הינה מי הגורם לגירושין וכדברי הטור המפורסמים:

טור אבן העזר הלכות כתובות סימן קיח

מי שהיא תובעת לבעלה לגרשה ויצאו הגירושין ממנה אין לה מן הדין לגבו זולתו מה שהיא טוענת ויתברר מסכום נדונייתה ולא נחוש למה שימצא כתוב ממנה בכתובה... ולא יחוש הבעל לכתוב ולהוסיף על עצמו מה שלא קיבל (אלא) לענין שתשאר נשואה עמו ולא תבקש גירושין בענין כזה אמרו חכמינו ז"ל (כתובות נד) כי כתב לה אדעתא למיקם קמיה אדעתא למיפק ולמיסב לא כתב לה... ואם תבע הוא הגירושין אינו יכול לגרשה אלא לרצונה או לאחר שיפרע לה כל סכום כתובתה עיקר ונדוניא ותוספת ומתנת כתובתה ...

וכן מדרייק ברמב"ם אישות כד ג וכדכתב בכס"מ שם

ומ"ש כל זמן שתרצה ותעמוד לפניו הינו לומר דדוקא אם הוא מוציאה יש לה תוספת אבל אם היא רוצה לצאת אין לה תוספת דאדעתא למיפק לא אקני ליה:

וכן הוא בר"ן הר"ן על הרי"ף מסכת כתובות דף נט עמוד ב

ומיהו כי אמרינן דיש להן תוספת דוקא כשמוציאה הוא אבל אם היא רוצה לצאת אין לה תוספת דכי אקני לה אדעתא למיקם קמיה וכן הדין בשהתה עמו עשר שנים ולא ילדה ורוצה לצאת וכאה מחמת טענה דאמרה דבעיא חוטרא לידה דאין לה תוספת כיון שהיא רוצה לצאת ממנו אבל כל שהיא רוצה לעמוד תחתיו והוא מוציאה אף על פי שבדין מוציאה יש להן תוספת:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

והוא כשיטת ר"ח והרי"ף בריש הבא על יכימתו וכדפסק מהרלב"ח וש"פ כבאה מחמת טענה דבעינא חוטרא לידה, דאע"פ שטענתה צודקת כיוון שהגירושין הנם ביוזמתה הרי שמפסידה לפחות את התוספת דלאו אדעתא למישקל ומיפק כתב לה.

וכן הדין אפילו בטוענת מאיס עלי וכדברי הרשב"א בשו"ת אלף רלה ונפסק ברמ"א עז ג ועוד.

וכדברי הטור הנ"ל פסק בשו"ת צמח צדק(החדש) אהע"ז סי' קלז, ובפרי האדמה להג"ר רפאל מיוחס ח"ג דף לו, ובספר בית דוד אהע"ז סה ופני יצחק ח"ב דף נב ב ובשו"ת מטה יוסף ח"ב אהע"ז ה, ובספר חק ומשפט סי' קפה נקט כן בפשיטות.

וכ"פ בתשב"ץ ח"ב סימן ח'. ועיין בפסה"ד כיהוד הרבני הגדול תיק 1075070/1 ועוד פדרי"ם רביס ברוח זו.

העולה מהנ"ל שברור שכיוון שהאשה היא זו שפתחה בכל ההליכים והגישה תביעות שעיקרן הן פירוק הבית הן בתביעותיה בביהמ"ש והן בתביעת הגירושין שהגישה הפסידה את כתובתה אלא אם כן תוכיח שהיתה עילה מספקת המכריחה אותה לבקש גירושין כגון כשהבעל התעלל בה כדברי התשב"ץ הנ"ל דלחיים ניתנה ולא לצער.

אמנם יש לדון אם עזיבת הבעל את הבית לאחר שהוגשו כנגדו תביעות הינה עילה מספקת לאשה לבקש גירושין או שעזיבת הבעל הינה מוצדקת בפרט שהאשה לא עשתה מאומה כדי לנסות ולשקם והלכה ופתחה תביעת גירושין.

ועתה נכנס לגוף העובדות ולהשתלשלות העניינים כפי שהדברים עלו בטענות הצדדים ובחקירתם וכן בחומרים והאסמכתאות שהוגשו לביה"ד.

האשה הגישה ביוזמתה תביעות לביהמ"ש לע"מ כבר בנובמבר 2013 וזאת ללא שקדם שום אירוע המצדיק את רצונה לפרק את השותפות המשפחתית.

לביה"ד ברור שמטרת הגשת תביעות אלו היתה בסופו של דבר ע"מ להגיע לפירוק התא המשפחתי ולגירושין.

כבר במאי 2013 בעוד התובעת בהריון מתקדם עם ביתה השניה הינה מעבירה ללא ידיעת הנתבע 260,000 ₪ להוריה ולאחר זמן כשהיא נשאלת על כך היא טוענת בביהמ"ש כי החזירה בסכום זה חוב להוריה, אך, בהמשך חקירתה נאלצת היא להודות כי שיקרה בתחילה, וכי הסיבה האמיתית להעברת הכספים הינה משבר בחיי הנישואין(נספח ג לסיכומים), ביהמ"ש קבע כי התובעת ניסתה להבריח כספים משותפים והורה לאזנם.

לאחר מכן בתחילת נובמבר 2013 מגישה התובעת תביעה לפי חוק יחסי ממון ואינה מסתפקת בתביעה הצהרתית לשמירת זכויות לפי סעיף 11 לחוק אלא עותרת לחלוקה בפועל ולחיוב האיש לשלם לה את המגיע לה באופן מיידי(סעיף 65(ב) לתביעה ואף עותרת לחלוקה לא שוויונית לפי סעיף 8(2).

זאת ועוד, לצדדים הסכם ממון חתום כך שזכויות התובעת בכל מקרה מובטחות וממילא ברור כי הינה עותרת לפירוק החיים המשותפים.

בנוסף לכך התובעת מגישה תביעה למזונות ע"ס 11,000 ₪ בעוד הנתבע מפקיד את מלוא משכורתו לפרנסת הבית כך, שברור שתביעה זו מכינה את הקרקע לפירוד וגירושין.

יתירה מזו התביעה הינה על סכום אסטרונומי שאינו מאפשר לנתבע להתקיים כלל בעוד התובעת משתכרת 15,000 ₪ נטו ויש ברשותה רכב ובבעלותה דירה בלא משכנתא, ברור שאשה האוהבת את בעלה ורוצה שלום בית אתו לא תתאכזר אליו בצורה כזו ותחתור להשאיר אותו חסר כל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כתביעתה השלישית למשמורת האשה טוענת על בעלה טענות קשות שהתבררו כשיקריות כי הינו אדם מסוכן וחולה וכדומה, ואף מונעת ממנו לראות את בנותיו במשך יותר מחצי חודש, ורק לאחר הדייננות ועתירות של האב ניתן לו לראותן.

ברור כי האשה יזמה באופן שיטתי את מהלך הגירושין והכינה את התשתית לצאת מהנישואין עם כמה שיותר רכוש ורווחים כלכליים.

לאחר כחודשיים מאז שהתכיעות הוגשו בפועל, במהלכם הנתבע אינו חושד במאומה והתובעת כפי הנראה דואגת להסתיר ממנו את רצונה להתגרש, הנתבע מקבל את התכיעות בצורה משפילה ומפתיעה והוא מגלה לפתע כי התובעת רימתה אותו וכי ללא כל התראה הינה חותרת להחריב את חייו וחיי משפחתו, במצב כזה אך טבעי הוא כי הנתבע מאבד באופן מוחלט את האמון בתובעת וכי במצב כזה כבר המיתה התובעת את חיי הנישואין וכי הנתבע חש כי התובעת הפכה להיות מאהבת חייו לאויב המסוכן ביותר שיש לו, וכי הוא חייב לצאת למלחמת הישרדות לפחות על שארית משפחתו, דהיינו, הקשר עם בנותיו, ולהילחם על הישרדותו הכלכלית(שורה 60).

מבחינת הנתבע האפשרות להמשיך להתגורר באותו בית שהתובעת בפועל כבר החריכה אותו, הרי זה כבחינת לדור עם נחש בכפיפה אחת, והחלטתו שלא לשוכ הביתה באותו יום הינה הגיונית ומתבקשת.

ואילו התובעת מצידה לכל אורך הדרך לא עשתה מאומה כדי להרגיע ולשקם ולנסות להשיב את בעלה הביתה אלא להיפך הסכסוך גבר והלהבות התעצמו כשניכר שהתובעת בהתנהגותה כתביעותיה ובניתוק האב מהבנות מלהיטה ומגדילה את הלהבות.

נמצא כי טענתה של התובעת כי התמהמהה בהצגת התכיעות לבעל ובהגשת תביעת הגירושין משום שרצתה שלר"ב הוכחשה.

בשלב זה גם הבעל כבר מבין שהאשה נחושה לגירושין ומסכים לכך (שורה 180 לפרוטוקול), אך, הוא אינו יוסי, אלא האשה היא הפותחת בתביעת הגירושין כביה"ד, הדברים שכתב ד"ר גוטליב במהלך התיאום ההורי כי האיש נחוש והאשה לא אינה מבטאת את הלך הרוחות אלא את עוצמת הפגיעה שהנתבע חש שהייתה גדולה מאד והבהירה לו שהתובעת הכניסה את המשפחה למנהרה ללא מוצא בדרך לגירושין, מה עוד שד"ר גוטליב הינו מומחה גדול בתחום יחסי הורים ילדים ולא בתחום של זוגיות ויעוץ נישואין כך שלדברים שכתב בענין זה כאמרת אגב אין משקל ראייתי כלשהו.

לכל אורך הדרך, 4 שנים של פירוד ומלחמות בבתי המשפט כולל ערעור למחוזי האשה לא עושה מאומה בניסיון לשקם אלא להפך, ורק סביב הטיפול בבנות ישנה רגיעה ואף שיתוף פעולה, אך לא ביחסים הזוגיים כפי שמציין ביה"ד(שורה 210), טענות האשה לרצונה לשלום בית הופרכו, ואפילו טענתה כי במהלך החודשיים מהגשת התכיעות עד שהגישה אותם לנתבע התלבטה אם רוצה גירושין מוכיחה שבטרם עזב הנתבע את הבית גמלה בליבה התובעת להמשיך עד הסוף בהליך הגירושין, רק במסגרת תיק הגירושין והכתובה לאחר 4 שנות פירוד מועלת לפתע טענת התקווה לשלום בית, אך, מסדר הזמנים מתברר כי טענה זו אינה מסתברת כלל וכי תביעת הגירושין הוגשה ע"י התובעת מיד עם סיום ההליכים הרכושיים כך שכתחילת ינואר 2018 ניתנה החלטת המחוזי ותוך ימים ספורים הוגשה תביעת הגירושין.

התובעת לא הצליחה להוכיח שום עילה שבאשמת הבעל לגירושין ואף חזרה בה מעילה לעילה.

הוכחו טענותיה להעלמת כספים ע"י הנתבע והוכח כי היא זו שניסתה להבריח כספים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הוכחשו טענותיה לזלזול של הבעל באשה, להיפך הביטויים שלה ביחס לבעלה חמורים דיים בכדי לחולל גירושין (ואילו הביטויים שהאשה ציינו ביחס לבעל היו במידה והיו בעיצומו של הקונפליקט).

הוכחשה הטענה כי הבעל עזב את הבית ללא סיבה מספקת, ולהיפך ברור שאם האשה הייתה מגמיכה את עצמת המאבק ברור שהבעל היה חוזר בשמחה, והעוכדה שעזב ולא חזר הינה באשמת האשה.

סוף דבר התובעת יזמה את הגירושין וממנה הם יצאו ואינה זכאית לכתובה ותוספת כתובה.

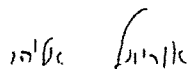
תביעת הכתובה נדחית.

אוריאל אליהו – דיין.

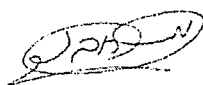
לאור האמור פוסק ביה"ד כדלהלן:

תביעת האשה לכתובתה נדחית.

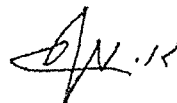
ניתן ביום ט"ו בטבת התש"פ (12/01/2020).

הרב אוריאל אליהו

הרב משה חביב

הרב אברהם מייזלס – אב"ד

העתק מתאים למקור

הרב אלון ארכיב, המזכיר הראשי

נחתם דיגיטלית ע"י הרב משה חביב בתאריך 09:22 12/01/2020